

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

poniedz. - piątek
7.30 - 17.00 w kaplicy
Św. Franciszka

SAKRAMENT

POJEDNANIA:

p-szy piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

- DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO
piątek godz. 16.45

- DO NIEPOK. SERCA
NM P p-sza sobota g. 6.30

- DO ŚW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota g. 6.30

- KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWII
16 dzień m-ca godz. 17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

MSZA ŚW. Z MODLITWĄ
O UZDROWIENIE-ostatni
piątek m-ca godz. 17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel. 896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ!**

11. LISTOPADA- MYŚLAĆ OJCZYŻNA... Modlimy się za Ojczyznę, widząc całą jej przeszłość. Przeszłość wielką i trudną; przeszłość, która całym pokoleniom wyciskała łzy. Całe pokolenia krwawiły, nosiły kajdany. Tym cenniejsza jest dla nas ta Ojczyzna, ponieważ okupiona ceną tylu pokoleń. Nie oderwiemy się od tej przeszłości. Nie pozwolimy jej sobie wyrwać z duszy. Ona jest naszą tożsamością także dzisiaj! Chcemy, aby nasza młodzież poznawała całą prawdę o dziejach narodu. Chcemy, żeby dziedzictwo polskiej kultury bez żadnych dewiacji było przekazywane coraz to nowym pokoleniom Polaków! Naród żyje prawdą o sobie! I tę prawdę ma prawo zdobywać. Przede wszystkim ma prawo jej oczekiwać od tych, którzy wychowują, którzy prowadzą przedszkola, szkoły, uniwersytety. To jest podstawowa treść naszej modlitwy za Ojczyznę / bł. Jan Paweł II/.

CHRYSZTUS KRÓLEM WSZECHŚWIATA. W najważniejszej godzinie historii wszechświata, Najświętszy Bóg, wiszący na ziemskim drzewie, jednym mocnym słowem wymazuje wszystkie zbrodnie człowieka i obiecuje mu raj. „Dziś będziesz ze Mną w raju”- odpowiedział Jezus dobremu łotrowi. I doświadczył totr, jak wiele może wyprosić złoczyńca, do bólu przekonany o swojej grzeszności, żebrząc o łaskę w godzinie miłosierdzia. Doświadczył wszechmocy miłosiernej miłości, w której to przejawiała się królewska władza Chrystusa. Przekonał się o tej władzy totr-pierwszy kanonizowany i to przez samego Chrystusa.

**RUCHY
I STOWARZYSZENIA:**

**1. SŁUŻBA
LITURGICZNA
2. SCHOLA PARAFIALNA**

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**
- środa godz. 18.00

**4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**
- piątek godz. 18.00

**5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy
wtorek m-ca po
Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni
czwartek m-ca po
Mszy św. o g. 18.00

**6. RODZINY
NAZARETAŃSKIE**

- środa po
Mszy św. o g. 17.00

**7. FRANCIŠZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

-niedziela o godz. 18.00

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy św. o godz. 17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Franciszek Curzydło - 4 X
2. Franciszek Maza - 13 X
3. Zofia Maza - 13 X
4. Jan Wroszkowski - 20 X
5. Wojciech Splitt - 21 X
6. Magdalena Chechłowska - 21 X
7. Aleksander Siwy - 27 X
8. Adam Chołasiński 27 X
9. Michalina Nowakowska 27 X

2. BIERZMOWANIE odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego. Bierzmowanie odbyło się 14 kwietnia z rąk Bpa Edwarda Kawki ze Lwowa.

3. ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

1. Bartosz Jacek Maza i Małgorzata Węgier - 13 X
2. Kamil Szulc i Marta Ziejewska - 13 X

4. .POGRZEBY

1. Krystyna Buczkowska – 23 X
2. Urszula Licznarska – 29 X

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Adres Redakcji: PARAFIA ŚS. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Marcina Staniszeńskiego – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

GŁOS

NR 128 listopad 2018

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Kochani.

Miesiąc listopad dla nas, Polaków, jest wyjątkowym czasem. Dziękujemy naszemu Panu i Królowej Polski za dar Niepodległej Rzeczypospolitej. Zapraszam Wszystkich do wspólnego dziękczynienia w ramach XXI Dni Kultury Chrześcijańskiej. Poniżej drukujemy program uroczystości.

XXI DNI KULTURY CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

W 100. ROCZNICĘ ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI

OJCZYZNĘ WOLNĄ POBŁOGOSŁAW PANIE

7.11.2018 r. – ŚRODA, godzina 18,00

Kaplica Św. Franciszka

Spotkanie autorskie z pisarzem Kazimierzem Trybalskim i promocja powieści „Chrystian” – rzecz o biskupie misyjnym Ziemi Lubawskiej i Grudziądza

8.11.2018r. – CZWARTEK godzina 18:00

Kościół Św. Jana Chr. I Św. Michała Arch.

Koncert wokalnogitarowy „Chwał duszo moja Pana” w wykonaniu Kamili Urbańskiej i Tomasza Gula

Wykład Grzegorza Kasianiuka – „Współczesne zagrożenia duchowe młodzieży”

9.11.2018r. – PIĄTEK godzina 18:00

Kościół Św. Jana Chr. I Św. Michała Arch.

Koncert 100-lecia, zespół *Pax et Bonum* (teksty i muzyka autorska)

10/11. listopada 2018r. – NIEDZIELA, PÓLNOC

Kościół Św. Jana Chr. I Św. Michała Arch

Msza św. – dziękczynienie Panu Bogu za odzyskanie Niepodległości Ojczyzny w 1918 r.

Zakończenie Dni Kultury Chrześcijańskiej

ks. Marcin Staniszeński, proboszcz

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy

Aby język serca i dialogu przeważał zawsze nad językiem oręża.

MODLITWA ZA OJCZYZNĘ

Boże, Ty powołałeś mnie do życia z polskich rodziców i na polskiej ziemi. Dziedzictwo naszego narodu kształtuje moje myśli, chleb polskiej ziemi żywi moje ciało. Nie mogę kochać Twojego świata nie kochając na pierwszym miejscu mojej Ojczyzny. Proszę więc ześlij na nią błogosławieństwo Twoje. Niech rozkwita w pokoju i sprawiedliwości. A ja niech poznam wszystkie wobec niej moje obowiązki i z Twoją pomocą je wypełnię. Amen.

ADORACJA

**Najświętszego
Sakramentu**

**w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek- piątek
7.30- 16.30**

LITURGIA SŁOWA

01XI- czwartek, Wszystkich Świętych, uroczystość

Ap7,2-4.9-14;Ps24;1J3,1-3;Mt5,1-12a

02XI- piątek, Wspomnienie Wszystkich

Wiernych Zmarłych I Msza Hi19,1.23-27a;Ps27;1Kor15,20-24a.25-28;Łk23,44-46.50.52-53.24.1-6a; II Msza Dn12,1-3;Ps42;Rz6,3-9;J11,32-45 III Msza Mdr3.1-6.9;Ps103;2Kor4,14-5,1;J14,1-6

04XI- 31 Niedziela Zwykła

Pwt6,2-6;Ps18;Hbr7,23-28;Mk12,28b-34

09XI- piątek, Rocznica poświęcenia

Bazyliki Laterańskiej, święto Ez47.1-2.6-9.12Ps46;1Kor3,9b-11.16-17;J2,13-22

11XI- 32 Niedziela Zwykła,

Narodowe Święto Niepodległości

1Krl17,10-16Ps146;Hbr9,24-28;Mk12,38-44lubMk12,41-44

16XI- piątek, NMP Matki Miłosierdzia

2J4-9;Ps119;Łk17,26-37

18XI- 33 Niedziela Zwykła

Dn12,1-3Ps16;Hbr10,11-14.18;Mk13,24-32

21XI- środa, Ofiarowanie NMP,

wspomnienie, Ap4,1-11;Ps150;Łk1911-28

25XI- Niedziela, Jezusa Chrystusa Króla

Wszechświata, uroczystość

Dn7,13-14Ps98;Łk21,20-28

30XI- piątek, św. Andrzeja Apostoła,

święto Iz491-6lubRz10,9-18;Ps19;Mt4,18-22

SŁOWO NA NIEDZIELE

/rozważania św. JPII/.

04 XI Mk12,28b-34 W „dziesięciu słowach” Przymierza i w całym Prawie Bóg pozwala się poznać jako ten, który obdarza człowieka swoim Prawem aby przywrócić pierwotną harmonię ze Stwórcą i z całym stworzeniem, a bardziej jeszcze, aby wprowadzić go w swoją miłość. Życie moralne jawi się więc jako właściwa odpowiedź na bezinteresowne działania, które miłość Boża wielokrotnie podejmuje wobec człowieka; ma ono odzwierciedlać Bożą chwałę: dla tego, kto kocha Boga, wystarczy, że podoba się temu, którego miłuje. Nie można bowiem szukać innej nagrody, jako że sam bóg jest miłością.

11XI Mk12,41-44 Szczególna wymowna jest opowieść o groszu wdowim. Podczas gdy „bogaci wrzucali swe ofiary do skarby...uboga jakaś wdowa wrzuciła tam dwa pieniążki”. Wtedy Jezus rzekł: „ Ta uboga wdowa wrzuciła więcej, niż wszyscy inni... z niedostatku swego wrzuciła wszystko, co miała na utrzymanie”. W ten sposób Chrystus stawia ją za wzór dla wszystkich i bierze w obronę, gdyż w istniejącym wtedy systemie społeczno-

prawnym wdowy były istotami nie objętymi obroną.

18XI Mk13,24-32 Historia zmierza do swego celu, ale Chrystus nie pozostawił nam żadnych wskazówek czasowych. Złudne zatem i mylące są wszelkie próby przewidzenia końca świata. Zapewnił nas jedynie, że koniec nie nastąpi zanim Jego zbawcze dzieło nie ogarnie całego świata za pośrednictwem głoszenia Ewangelii. Jezus kieruje te słowa do uczniów, którzy chcieliby wiedzieć kiedy nastąpi koniec świata, a przy tym skłonni są sądzić, że stanie się to niebawem. Jezus daje im do zrozumienia iż muszą go poprzedzić liczne wydarzenia i katastrofy, a wszystko to będzie zaledwie „początkiem boleści”.

25XI Łk21,20-28 Słowa Jezusa pozwalają nam dostrzec promień światła, rozjaśniający mroki tajemnicy zamkniętej w trzech pojęciach: królestwo Boże, królestwo mesjańskie, lud Boży zgromadzony w Kościele. W promieniach tego prorockiego i mesjańskiego światła możemy lepiej pojmować modlitwę, której nauczył nas Jezus: „przyjdź królestwo Twoje”. Jest to królestwo Ojca, które przyszło na świat wraz z Chrystusem. Jeśli to królestwo mesjańskie, które dzięki Duchowi Świętemu rozwija się w człowieku i w świecie, by osiągnąć swą pełnię w Ojcu w chwale niebieskiej.

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

ZAGUBIENIE DARU WEWNTRZNEJ WOLNOŚCI. Ciało ludzkie, jak wiemy z

analizy Księgi Rodzaju, ciało w swej pierwotnej męskości i kobiecości jest w tajemnicy stworzenia nie tylko źródłem płodności, czyli prokreacji, ale jest w nim „od początku” uwydatniony rys oblubieńczy: jest zdolne do wyrażania takiej miłości, w której człowiek- osoba staje się darem i przez to spełnia najgłębszy sens swego istnienia i bytowania. W tej swojej właściwości ciało jest wyrazem ducha powołanego w samej tajemnicy stworzenia do bytowania w komunii osób „na obraz Boga”. Otóż pożądlivość, „która jest ze świata”, a chodzi tu bezpośrednio o pożądlivość ciała, ogranicza i wypacza ten obiektywny sposób bytowania ciała ludzkiego, który stał się jego udziałem w tajemnicy stworzenia. Miary tego ograniczenia czy wypaczenia doświadcza „serce” ludzkie przede wszystkim w kręgu wzajemnych odniesień mężczyzna – kobieta. Właśnie w doświadczeniu „serca” kobiecość i męskość (kobiecość dla męskości i vice versa), przestaje być wyrazem ducha wzywającego do osobowej komunii, a pozostaje tylko przedmiotem atrakcji poniekąd na miarę tego, co jest „w świecie”, w świecie istot żyjących, które podobnie jak człowiek otrzymały błogosławieństwo płodności. Podobieństwo takie niewątpliwie zawiera się w dziele stworzenia, świadczy o nim również Rdz2. Jednakże wszystko, co stanowiło naturalny, somatyczny oraz seksualny substrat nowej atrakcji, w tajemnicy stworzenia było równocześnie pełnym wyrazem ducha, wzywającego mężczyznę i kobietę do osobowej komunii; po grzechu natomiast, w nowej sytuacji, o jakiej mówi Rdz3, wyraz ten uległ osłabieniu i przyćmieniu. Jakby cofnął się w profilu wzajemnych odniesień lub też jakby został zepchnięty na dalszy plan. Ów naturalny, somatyczny substrat ludzkiego seksualizmu, odsłonił się jako siła samorodna, nacechowana znamieniem pewnego „przymusu ciała”,

działająca wedle własnej dynamiki, ograniczająca wyraz ducha, ograniczająca przeżycie daru osoby oraz wymianę daru. Słowa Rdz3,16, skierowane do pierwszej kobiety, zdają się dość wyraźnie na to wskazywać (ku twemu mężowi będziesz kierowała swe pragnienia, on zaś będzie panował nad tobą). Ciało ludzkie w swej męskości i kobiecości straciło jak gdyby dolność do wyrażania takiej miłości, w której człowiek - osoba staje się darem zgodnie z najgłębszą strukturą i celowością swego bytowania osobowego, jak na to wskazywaliśmy w dawniejszych analizach. Jeśli sądu tego nie formułujemy w sposób bezwzględny, jeśli dodajemy w nim wyrażenie „jak gdyby”, to dlatego, że wymiar daru, owa zdolność do wyrażenia miłości, w której człowiek przez swą kobiecość, czy męskość staje się darem dla drugiego, nie przestała w jakiejś mierze przenikać i kształtować miłości rodzącej się w sercu ludzkim. Sens oblubieńczy ciała nie stał się temu sercu całkiem obcy. Nie został w nim całkowicie wyparty przez pożądlivość, został przez nie tylko habitualnie zagrożony. „serce” stało się miejscem wzajemnego przesilania się Miłości i pożądlivości. Im bardziej pożądlivość opanowuje to serce, tym mniej doświadcza ono oblubieńczego sensu ciała, tym mniej staje się wrażliwe na dar osoby, który poprzez oblubieńczy sens ciała wyraża się we wzajemnych odniesieniach mężczyzny i kobiety. Z pewnością też owo pożądlivość o jakim mówi Chrystusa w Mt 5,27, pojawia się w sercu człowieka w wielorakiej postaci: nie zawsze jest jawne i oczywiście czasem bywa ukryte tak, że właśnie każe nazywać się „miłością”, choć równocześnie przekształca jej autentyczny profil i tłumi przejrzystość daru we wzajemnym odniesieniu osób. Czy to znaczy, że mamy obowiązek podejrzewać ludzkie serce? Nie! To znaczy tylko, że musimy je sprawdzać. Obraz pożądlivości ciała, jaki wyłania się w niniejszej analizie posiada wyraźnie odniesienie do tego obrazu osoby, z

którym związaliśmy nasze wcześniejsze rozważania na temat oblubieńczego znaczenia ciała. Człowiek bowiem jako osoba jest tym „jedynym na ziemi stworzeniem, którego bóg chciał dla niego samego” i równocześnie tym, który „nie może odnaleźć się w pełni inaczej jak tylko przez bezinteresowny dar z siebie samego”. Pożądlivość w ogóle- a pożądlivość ciała w szczególności-godzi w ten właśnie bezinteresowny dar, jaki wyraża jego ciało przez swą kobiecość i męskość w pewnym sensie go „depersonalizuje”, czyni przedmiotem „dla drugiego” zamiast być „wspólnie z drugim” podmiotem w jedności – owszem w sakramentalnej „jedności ciała”- człowiek staje się dla człowieka, kobieta dla mężczyzny, czy też odwrotnie- przedmiotem. Słowa z Rdz3,26, a przedtem z Rdz3,7 świadczą o tym z całą wyrazistością kontrastu w stosunku do Rdz2,23-25. Naruszając wymiar daru we wzajemnym „dla” mężczyzny i kobiety, pożądlivość podważa równocześnie to, że każde z nich jest chciane przez Stwórcę „dla niego samego”. Przedmiotowość osoby ustępuje przed przedmiotowością ciała. Człowiek staje się dla człowieka, kobieta dla mężczyzny i na odwrót, przedmiotem z racji ciała. Pożądlivość oznacza jednostronne lub wzajemne zredukowanie osobowych odniesień mężczyzny i kobiety do ciała i płci w tym znaczeniu, że odniesienia te stają się poniekąd niezdolne do przyjęcia wzajemnego daru osoby. Nie ogarniają, nie podejmują kobiecości i męskości w pełnym wymiarze osobowej podmiotowości, nie konstytuują doświadczenia komunii, pozostają jednostronnie „seksualnie” zdeterminowane. Pożądlivość oznacza zagubienie wewnętrznej wolności daru. Oblubieńczy sens ciała ludzkiego jest związany z tą właśnie wolnością. Człowiek może stawać się darem, mężczyzna i kobieta mogą bytować w relacji wzajemnego obdarowania sobą, o ile każdy z nich posiada sam siebie. Pożądlivość, która ujawnia się jako „przymus ciała”, ogranicza wewnętrznie i zacieśnia posiadanie samego siebie a przez to uniemożliwia w pewnym sensie wewnętrzną wolność daru. Wraz z tym musi ulec przyćmieniu to piękno, które ciało ludzkie w swej męskości i kobiecości posiada jako

wyraz ducha. Pozostaje ciało jako przedmiot pożądlivości a wraz z tym jako „teren przywłaszczania” drugiego człowieka. Pożądlivość sama z siebie nie jednoczy ale przywłaszcza. Układ obdarowania zamienia się w układ przywłaszczania. W tym miejscu wypada nam przerwać dzisiejsze rozważanie. Ostatni problem w nim poruszony jest tak doniosły a zarazem tak subtelny z punktu widzenia różnicy pomiędzy autentyczną miłością (czyli komunią osób), a pożądlivością, że wypadnie nam do niego powrócić.

MÓWIĄ WIELCY

Chcesz mieć radość wieczną, złóż się z Tym, który jest wieczny. /św. Augustyn 354-430/.

UŚMIECHNIJ SIĘ

GŁĘBOKI SMUTEK. Po pogrzebie ksiądz składa kondolencje bliskim zmarłego, który uchodził za bardzo zamożnego. „Czy pan też był jego krewnym?”- pyta duchowny jednego z przybyłych, który szczególnie głośno płakał. „ No właśnie nie”- odpowiada ten.

SŁOWO OJCA ŚW. FRANCISZKA

Bóg nigdy nie przestaje nam przebaczać. Problem polega na tym, że to my nie chcemy prosić o przebaczenie.

ROZWAŻANIE O ŚMIERCI.

(...) MYSTERIUM PASCHALNE.

Mysterium paschalne- tajemnica Przejścia, w której jest odwrócony porządek mijania. Gdyż przemija się od życia ku śmierci- takie jest doświadczenie i oczywistość taka. Przechodzenie poprzez śmierć ku życiu jest tajemnicą. Tajemnica to zapis głęboki dotychczas nie odczytany do końca, poczuwany, niesprzeczny z istnieniem (czyż nie bardziej sprzeczna jest śmierć?). Jeśli ktoś odsłoni ten zapis i odczyta i sprawdzi na sobie, i PRZEJDZIE- wówczas dotykamy śladów i przyjmujemy sakrament w którym pozostał Ten, co odszedł ... i przemijając nadal ku śmierci, trwamy w przestrzeni tajemnicy. (...) /św. Jan Paweł II/.